

МОТИВИ ПО НОХД № 852/2023г. по описа на ШРС: Подсъдимата Х.И.Р. е предадена на съд по обвинение за престъпление по чл.209, ал.1 от НК във връзка с чл.20, ал.4 във връзка с ал.1 от НК за това, че на 06.03.2023г. в гр. Шумен, в съучастие като помагач с неустановено лице, действащо като извършител, с цел да набави за себе си и за неустановеното лице имотна облага, умишлено улеснила неустановения извършител да възбуди и поддържа у З.И.П. от гр. Шумен, заблуждение и с това ѝ причинила имотна вреда в размер на 6 000 лева.

В съдебно заседание, представителят на ШРП поддържа така повдигнатото обвинение и предлага на съда да наложи на подсъдимата Х.Р. наказание в минималния, предвиден размер, което след редукция по чл.58а от НК да е в размер на осем месеца „лишаване от свобода“. На основание чл.66, ал.1 от НК предлага изпълнението на наказанието да бъде отложено за 3-годишен срок. Предлага на съда да върне на подсъдимата приложените по делото веществени доказателства, които са нейна собственост.

Подсъдимата Х.И.Р. се признава за виновна в извършването на деянието, посочено в обвинителния акт, признава изцяло фактите, изложени в обстоятелствената му част, за които не желае да се събират доказателства и съда като съобрази, че самопризнанието се подкрепя от събраните в досъдебното производство, доказателства бе даден ход на делото по реда на Глава XXVII от НПК – чл.371, т.2. Защитникът на подсъдимата моли съда да вземе предвид многобройните смекчаващи вината обстоятелства и да наложи на подсъдимата, наказание под минималния предвиден срок на „лишаване от свобода“, което да редуцира с 1/3, като отложи изпълнението за изпитателен срок от три години. В последната си дума подс. Х.Р. изказва искрено съжаление и заявява, че няма да се повтори.

След преценка на събраните по делото доказателства, преценени поединично и в тяхната съвкупност, съдът приема за установено от **фактическа страна** следното:

Подсъдимата Х.И.Р. работела и живеела в гр. Шумен, като се грижела и за болното си дете. В началото на месец март 2023г., подс. Р. решила да си търси допълнителна работа, тъй като разходите за нея и детето били големи. Използвайки интернет-платформата „Фейсбук“ попаднала на обява за работа и по-точно, че се търсят хора за непостоянна работа. По приложението „Месинджър“, подсъдимата се свързала с подателя на горесцитираната обява за работа по посочен от него, мобилен номер. Отсреща ѝ вдигнал мъж и ѝ обяснил, че работата се изразявала в това, че щяло да има пратки – например от църкви до бежански лагери, като нейната работа щяла да се изразява в разнос на тези пратки.

На 06.03.2023г. около 13,00 часа на стационарен телефон *****, ползван от пострадалата З.И.П. се обадило неустановеното по делото, лице, представящо се за д-р Д.. Последният въвел постр. З.П. в заблуждение, като ѝ обяснил, че дъщеря ѝ е паднала и си е счутила крака на три места и спешно трябвало да ѝ се поставят 6 златни гвоздеа. Пострадалата се разплакала, защото отсреща се чувал плачещ женски глас, който оприличила на този на дъщеря си. Гласът крещял „майко, майко давай всичко“. Неустановеното лице поискало мобилния номер на пострадалата П. и тя му го казала. Неустановеното лице ѝ се обадило на мобилния ѝ телефон, тя вдигнала и той ѝ поискал сумата от 12 000 лева, като я въвел в заблуждение, че парите са за гвоздеи на дъщеря ѝ. Неустановеното лице поискал и точния адрес на постр. П. и тя му го съобщила – гр. Шумен, *****. Неустановеното лице ѝ казал, че ще изпрати някого за да получи сумата от 12 000 лева. Пострадалата обяснила, че няма толкова, а можела да даде само 6 000 лева. Тогава неустановеното лице ѝ казало, че трябва да хвърли парите през терасата си на човек, който той щял да изпрати. Около 15,30 часа, неустановеното лице казало на постр. П. да излезе на терасата и да чака неговият човек да дойде. Постр. П. стояла над един час на терасата,

влизала и излизала вътре и навън. Същият ден, малко преди постр. П. да излезе на терасата, неустановеното лице се свързал с подс. Р., като ѝ обяснил, че имало готова пратка за вземане. Щял да я изпрати на адрес, до който да отиде, да вземе пратката, а след това да я достави до гр. Русе, а можело и да се наложи да мине границата – до Румъния. Неустановеното лице пратил на подсъдимата по „Месинджър“ адреса, на който трябвало да отиде – гр. Шумен, *****, където вече чакала на терасата постр. П..Трябвало от този адрес да вземе пари, които щяла да хвърли възрастна жена от терасата. В това време в автомобила на подс. Р. била и нейната братовчедка – свидетелката Й.Н.Ф.. Подс. Р. ѝ била обяснила да не говори – за да не разбирало неустановеното лице, че не е сама в автомобила си. Подсъдимата успяла да намери въпросния жилищен блок и видяла въпросната възрастна жена на терасата /постр. З.П./Пострадалата П. хвърлила парите през парапета на терасата и тогава подс. Р. разбрала, че става въпрос за ало-измама, но понеже ѝ трябвали пари за това продължила участието си в престъплението. Подсъдимата Р. сложила чантата с парите в якето си и влязла в автомобила си, където я чакала свид. Й.Ф.. През цялото това време подсъдимата се чувала многократно по телефона с неустановеното по делото, лице. Той ѝ казал, след като влязла в колата да вземе част от парите – 370 лева като възнаграждение за нея, а с част от тях да зареди гориво и да отиде до гр. Русе, а можело и в Румъния. Подс. Р. така и сторила, заредила гориво на автомобила си „Тойота Авенсис“ и потеглила за гр. Русе. По пътя на няколко пъти се обаждало неустановеното лице за да дава насоки на подсъдимата точно накъде да кара. По пътя, подс. Р. минала през мост, като неустановеното по делото, лице казал, че след 3-4 км. щяла да види спирка, където трябвало да спре до нея. После ѝ заръчал да остави парите под камък зад спирката, но без никой да я види. Подсъдимата така и направила, след което се отправила за гр. Шумен.

Изложената фактическа обстановка, съдът счита за установена въз основа на самопризнанието на подсъдимата Х.И.Р., което напълно се подкрепя от събраните в хода на досъдебното производство доказателства, приобщени по реда на чл.283 от НПК.

От така установеното фактическо положение съдът прие, че с деянието си подсъдимата Х.Р. е осъществила, както от обективна, така и от субективна страна състава на престъпление по чл.209, ал.1 от НК във връзка с чл.20, ал.4 във вр. с ал.1 от НК, поради следното:

- Обект на престъплението – обществените отношения, гарантиращи нормалните условия за упражняване правото на собственост и разпореждането с имущество;

- Субект на престъплението – пълнолетно, наказателно отговорно лице, което не се намира в състояние на невменяемост;

- От обективна страна – в съучастие като помагач, с неустановено лице, действащо като извършител, с цел да набави за себе си и за неустановено по делото лице имотна облага, умишлено е улеснила неустановеното лице да възбуди и поддържа у пострадалата З.П. от гр. Шумен заблуждение и с това ѝ е причинила имотна в размер на 6 000 лв.

- От субективна страна престъплението е извършено с вина под формата на пряк умисъл, като подсъдимата в съучастие като помагач, с неустановено лице, действащо като извършител с цел да набави за себе си и за неустановено по делото лице имотна облага, умишлено е улеснила неустановеното лице да възбуди и поддържа заблуждение у пострадалото лице, че се налага да плати за златни гвоздеи за счупения крак на дъщеря си, като е съзнавала противообществения характер на деянието и е целяла настъпването на обществено опасните последици.

По отношение на подсъдимата следва да се отбележи, че неустановяването самоличността на извършителя е без правно значение. В тази връзка съдът съобрази, че в

случаите, в които е невъзможно разкриването на самоличността на извършителя е възможно и воденето на самостоятелен наказателен процес срещу известния съучастник, стига неустановяването на извършителя да не е пречка за формулирането на обвинението срещу известния съучастник по един пълен и ясен начин /Решение № 482/08 г. на ВКС, III н. о. /.

Квалификацията на престъплението е по чл.20, ал.4 във връзка с ал.1 от НК - съучастие под формата на помагачество, доколкото дееца е действал в съучастие като помагач, с неустановено лице, действащо като извършител и с дейността си умишлено е улеснил неустановеното лице да възбуди и поддържа заблуждение у пострадалото лице и да довърши престъплението.

Помагачеството е форма на физическо или интелектуално участие в престъплението и допринася за неговото извършване чрез създаване на условия за това. Разпоредбата на чл.20, ал.4 от НК обявява за помагач този, който умишлено е улеснил извършването на престъплението чрез съвети, разяснения, обещания да се даде помощ след деянието, отстраняване на спънки, набавяне на средства или по друг начин.

Обективната страна на помагачеството е улесняване извършването на престъпление, т. е. при този вид съучастие се дават условия, които в някаква степен благоприятстват извършителите. Най-често помагачеството се осъществява чрез действие. В конкретния случай подсъдимата е получила сумата от пострадалата и я е занесла, където ѝ било наредено като си е оставила предварително сума за нея. По този начин подс. Р. умишлено е улеснила извършването на престъплението чрез получаване на инкриминираната парична сума и отчуждаване на малка част от тях в нейна полза, а останалите – в полза на неустановено по делото, лице.

Съдебната практика трайно приема, че помагачеството трябва да предшества или да съпътства изпълнителното деяние на непосредствения извършител, но не може да има "последващо помагачество" /Решение № 101/70 г. на ВС, I н. о., Решение № 459/91 г. на ВС, I н. о. и др. /.

В настоящото производство се касае за престъпление по чл.209, ал.1 от НК:, което според константната съдебна практика е довършено с настъпването на имотна вреда за пострадалия. В случая неустановения извършител е контактувал с подсъдимата, уточнили са действията ѝ и поведението ѝ при получаване на парите. Съответно неустановения извършител е провел и разговори с пострадалата, като това е станало преди имущественото разпореждане от пострадалата, но подсъдимата е помогнала за вземане и пренасяне на инкриминираната сума. При това положение следва безспорно да се приеме, че е налице съучастие под формата на помагачество от страна на подсъдимата.

При определяне на наказанието на подсъдимата Х.Р., съдът прецени: Степента на обществена опасност на деянието – помагачество, с което умишлено е улеснила неустановеното лице да възбуди и поддържа заблуждение у пострадалото лице измама с единствената цел за набавяне на имотна облага за себе си и неустановеното лице - обуславящо висока степен на обществена опасност. Степента на обществена опасност на дееца от данните за личността ѝ – със средно образование, разведена, работеща, неосъждана, т. е. налице са добри данни, от което съдът прави своя извод за ниска обществена опасност на дееца. За да определи наказанието, съдът отчете пълното самопризнание в съдебно заседание, чистото съдебно минало, мотивите и побудите за извършване на деянието. Съдът счита, че наказание в минималния размер на предвиденото "лишаване от свобода", а именно 1 година е справедливо и съответстващо на тежестта, обществената опасност и моралната укоримост на престъплението. Съгласно задължителната разпоредба на чл.373, ал.2 от НПК и приложението на чл.58а от НК така определения размер следва да бъде намален с 1/3 /една трета/, поради което съда наложи наказание „лишаване от свобода“ за срок от 8 /осем/ месеца. Предвид факта, че подсъдимата Р. не е била осъждана, съда намери, че за постигане целите на наказанието, визирани в чл.36 от НК и най-вече за поправянето ѝ

не е наложително да изтърпи определеното ѝ наказание, поради което и на основание чл.66, ал.1 от НК отложи изпълнението за срок от Три години. Така определеното наказание, съдът намира, че ще изпълни личната си и генерална превенция и подходящо да повлияе поправително и превъзпитателно към спазване на законите, както от страна на осъдения, така и от останалите членове на обществото.

На основание чл.112 от НПК съдът постанови да бъдат върнати на Х.И.Р. веществените доказателства – един брой суитчър, зелен цвят, с качулка, с етикет „Nike“, размер L, един брой долнище на анцуг, зелено на цвят, с надпис „Nike“, един брой пушляково яке, зелен цвят, с качулка, с етикет „Sansay“, размер L и един брой мобилен телефонен апарат „Айфон 12“ с IMEI 1: 357158816894567 и 2: 357158817024032 с поставена СИМ-карта с 0897516157

В този смисъл, съдът се произнесе с присъдата си.

РАЙОНЕН СЪДИЯ: